

Un realisme humil

Ahir, al Motel, durant l'homenatge que l'Acadèmia Catalana de Gastronomia i Nutrició tributava a Josep Pla, tothom va espigolar alguna citació o altra del volum que l'escriptor va dedicar a El que hem menjat, però el cas és que Josep Mercader, el fundador del restaurant que va inventar l'espina de sardina arrebossada, és a dir, la possibilitat d'una pobresa alegre, diuen que va entrar en el secret del realisme culinari gràcies a un altre llibre de Pla, Coses vistes, que és la prova més clamorosa que tot sovint mengem més pels ulls que per la boca, valgui el joc parpellejant de paraules. Com que no es van servir rovellons, de tota manera, ens vam estalviar la metàfora culinària més repetida de Pla, aquella que compara menjar un d'aquests bolets a la brasa amb el fet de mossegar l'orella d'una senyoreta plena de pinassa, imatge més aviat repugnant que, en canvi, des de fa dècades invita a esbossar, fins i tot a les senyoretes, un somriure celestial. L'encarregat de fer la glossa de l'homenatge d'aquest any, Josep Roca, l'exquisit sommelier d'El Celler de Can Roca, va ser força més imaginatiu en la seva tria literària i meravellosament delicat en les valoracions sobre aquell comensal fix de la taula 26 del Motel que, amb l'edat, es va anar convertint en "un amant de les formes toves, ideals per a un desdentat", des de la sopa de farigola als taps de Cadaqués i la massa fina, sense parangó, de la llebre a la royale. No hi va haver llebre, en aquesta ocasió, però la sopa i els taps van tenir el do de fer-te sentir com a casa, encara que perfeccionat: és a dir, sense sabatilles, menys taciturn i més educat. El corball al forn i la blanquette de veau amb rossinyols que es van servir de plats forts van tenir la missió de portar-nos tot sencer, el segon, el paisatge dins la cassola, i el primer, d'ensenyar-nos que una extravagància com el tall de botifarra amb què l'acompanya Jaume Subirós no té més funció que realçar el sabor de l'intrús. El detall diu molt de les excel·lents qualitats del xef del Motel, d'una bondat astuta, gens bleda, picant com un tall de porc on no l'esperes; un home d'una discreció flotant, de tan subtil, que va preferir tancar-se a la cuina que xerrotejar amb els seus magnífics convidats, entre els quals hi havia Ferran Adrià, Carme Ruscalleda, el mateix Josep Roca o el mecenes Antoni Vila Casas. A mitges postres, el president de l'Acadèmia, Carles Vilarrubí, ja acceptava suggeriments per a l'homenatge de l'any que ve. Algú va deixar lliscar sobre la taula el nom de Santi Santamaria...

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 13-11-2019, Pàgina 47

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1695465-un-realisme-humil.html>